

נדרים לא-ב

עניין: סתם ישראל מולים הו

מהר"ל נצח ישראל פ"ו

ורמזו **חכמים** דבר זה במסכת נדרים (לא:), 'הנודר מן הערלים מותר בערלי ישראל, ואסור במולי אומות העולם'. ואין זה מפני שאנו הולכים אחר לשון בני אדם (מריס מט.), כדמוכח שם בהדיא דמייתי מקרא על זה¹⁰⁶. אבל כי ישראל, במה שהם ישראל, נחשבים נמולים. ואם לא נעשה דבר זה בשביל סבה מה¹⁰⁷, לא נתבטל ענינם המיוחד אשר להם¹⁰⁸. וכן להפך, הגוי מצד ענינו המיוחד, במה שהוא גוי, ראוי לו ערלותו¹⁰⁹. ואם יחתוך ערלתו, בשביל זה לא נתבטל ענין המיוחד שראוי לו במה שהוא גוי, וראוי לו הערלה¹¹⁰. וכן

חידושי אגדות מהר"ל בכרורות נו :

אצבעות. ויותר מזה אמרו חכמים (נדרים ל"א ב') הנודר מן המולים אסור בערלי ישראל והנודר בערלים אסור במולי גוים, הוא כזה כי הכל הולך אחר הצורה אף כי לא נמצא כך מצד הגוף הגשמי, ומאחר כי צורת ישראל במה שהוא ישראל שהוא נמול ולפיכך אף אם אינו נמול כיון שישראל צורת הישראל שהוא נמול, כמו שהוא צורת כל אדם שהוא בעל ידיים ורגלים הולך בזקיפה, כך צורת ישראל שהוא נמול, ולכך אף אם לא נמצא כך מצד הגוף הגשמי רק ימצא לו הערלה, אין אנו הולכים אחר הגוף הגשמי רק אחר עיקר צורת ישראל שצורתו שהוא אדם נמול, מזה תדע כי אין להביט אל הגשמי כלל.

רבי צדוק הכהן קדושת שבת מאמר ב'

כי כבר זכו אבות העולם לזרעם אחריהם דשם וקדושת היהדות אי אפשר ליעקר מהם. דאף על פי שחטא והגדיל עבירות עד למעלה לא פקע שם ישראל ממנו (סנהדרין מד.). וגם פושעי ישראל מלאים מצות כרימון (עירובין יט.), שבזכותם יגיעו לתיקון דלא ידח מהם נדח (שמואל ב, יד טו). ועל כן מבטן לשמו יתברך נימולים, בהיותו תינוק שאין בו שום דעת כלל ולא בבחירתו והשתדלותו. ועל כן אפילו ערלים נקראו מולים, כי כבר זכה לזה בהשתדלות אבותיו. וכמו שהתינוק הנימול אינו בהשתדלותו ופעולתו, רק פעולת אביו שחייב למולו מעצמו או על ידי שלוחו או הבית דין. וזהו התחלת קדושת המצות הנכנס באיש ישראל, שיתקדש גופו להיות מעם קדוש. וישראל

רבי צדוק הכהן קדושת שבת מאמר ז'

אדם (יבמות סא.). דעמך כולם צדיקים (ישעיה ס כא) בקדושת היסוד ברית קודש. דגם ערלי ישראל נקראו מולים^כ שאין הערלה נקראה אלא על שם עכו"ם. ועל כן אין עליהם שם אדם, שהוא הנעשה בצלם אלקים (בראשית א כז), כבן הדומה בצורתו לאביו, דבנים אתם לה' אלקיכם (דברים יד א). וזהו בנפיחת הנשמה חיים באפיו להיות חלק ה' עמו (שם לב ט). וצור לבבינו (תהלים עג כו) דמעמקי לבבם דבוק לעולם בה' יתברך, אף שנשקע במה שנשקע. הכל הוא מצד ההוצי וחוחים הסוככים להאסא ושושנה, שמאפילים ומרדימים הנקודה הטובה שבעומק הלב שלא תתעורר. ולעתיד